

CHUYỆN BÂY GIỜ MỚI KỂ

(Kịch nói)

Tác giả: Giang Sỹ Phú

ÔNG VŨ MINH: Thương binh hỏng mắt
ÔNG LÊ PHONG: Thương binh hạng 4/4
BÀ ĐÀO THỊ LƯƠNG: Vợ ông Phong
BÀ PHAN THÙY PHƯƠNG: Y tá thương binh
CÔ THÚY HIỀN:

KHÔNG GIAN:

Câu chuyện được tái hiện tại nhà ông Vũ Minh

THỜI GIAN

Vào một buổi sáng mùa thu đẹp trời, nơi vùng quê yên tĩnh

CẢNH TRÍ:

c Nơi góc sân căn nhà cấp 4- 1 bộ ghế xi măng giả gỗ 1bộ ấm chén đơn giản.

MỞ MÀN:

ÔNG PHONG: *(Ra sân khấu, tay giơ cáo cuốn thông tin C.CB vừa đi vừa nói tiếng Hà tĩnh)*

Đây thông tin CCB, Bộ đội cụ Hồ đây, quả là quý, là CCB ai mà không đọc thông tin này thì phí quá hê!

(Vội khám giả) Tui sang ông bạn vàng ni ... xem có nhà sẽ phô một chuyện cực kỳ đã...

(Đưa tay lên miệng giả làm loa) ông Minh ơi! ông Minh à!

CÔ HIỀN: *(Từ trong nhà đi ra)* Cháu chào chú! chú Phong à!

ÔNG PHONG: Ủ chú chào cháu! bố có nhà không cháu!

CÔ HIỀN: Dạ! bố cháu có nhà, Mời chú vào nhà chơi.

ÔNG PHONG: *(Đi đi lại lại trên sân, dừng lại bộ ghế xi măng)*

Thôi cháu à! ngồi đây cho mát, lại được thưởng thức hương phong lan, hương cau tuyệt tác, cháu à!

CÔ HIỀN: Chú ngồi đây một chút, cháu gọi bố cháu ra!

ÔNG MINH: *(Từ nhà dưới đi lên vui vẻ)* Đây tôi đây!

Minh chốt đây! có gì vui hơn mọi khi không đây!

ÔNG PHONG: Vui, mà còn đặc biệt nữa đây nhé, lại đáp ứng cái phom của ông anh rồi!

- ÔNG MINH:** *(Về ôn tồn)* Thôi cứ biết vậy đã *(gọi cháu Hiền)*
- ÔNG PHONG:** Khỏi phải gọi cháu, tui tự mãn được mà!
- ÔNG MINH:** Đây nước đây, trà hảo hạng, ông pha giúp tôi! để ta cùng thưởng thức.
- ÔNG PHONG:** Ông cứ yên tâm, mà cái đặc biệt hôm ni, giá mà ông được mục sở thị thì tốt biết mấy... Thật thiệt thòi cho ông anh, “giàu hai con mắt, khó hai bàn tay” đúng chẳng sai tí mô hề.!
- ÔNG MINH:** Trước đây con mắt trái nhìn đỡ hơn, nhưng đến bây giờ thì mờ tịt, đi lại quá là vất vả.
- ÔNG PHONG:** Suy đi nghĩ lại, anh em mình, tuy nhiên vẫn còn may mắn hơn nhiều, so với các đồng đội thời đó.
- ÔNG MINH:** Ủ thì máy mần, một số anh em hy sinh những năm 1969-1970, ở các binh trạm, cho tới nay không hiểu đã được tìm kiếm và đưa hài cốt vào nghĩa trang, hay về quê ... hết chưa nhỉ!
- ÔNG PHONG:** Em vào sau các anh, nhưng cũng cùng binh trạm, Đường 559. Cái mùa khô 71-72 mới gọi là...
- ÔNG MINH:** Đúng rồi, trả thế mà người ta gọi là mùa hè cháy lửa, lúc đó mức độ, tính chất khác biệt, nhưng chú Phong à! tôi đã ra tới trạm xá ở Quảng Bình rồi! *(Ông Minh hạ giọng giục giắt nước)* Trà như hết rồi!
- ÔNG PHONG:** Ấy ấy! Việc của em *(Đưa nước tận tay ông Minh)* Đây em mời ông anh: Bình minh nhất cảnh trà”
- ÔNG MINH:** *(Nâng chén)* Đó trà thơm chưa, uống đi rồi cho biết cái tin đặc biệt gì ngay nhé.
- ÔNG PHONG:** Mười mấy năm chiến tranh đã qua, còn chịu được, hưởng gì hôm nay, giờ đây đất nước muôn vàn lần thay đổi, cuộc sống sôi động. Nhưng quá khứ 1 thời để nhớ, để thương đối với anh và em còn quý ngàn vàng
- ÔNG MINH:** Đúng đấy chú Phong à! một thời xông pha, một thời trận mạc, để nhớ, để yêu, để tự hào, nhưng cũng đừng tự vỗ ngực, vỗ bụng... đấy nhé!
- ÔNG PHONG:** Em đọc báo, xem tạp chí, đài, ty vi, nhất là cuốn thông tin ni mới thấy, sau 75 các binh trạm xây dựng biên chế thành các sư đoàn, Nam có, Bắc có, mở đường bộ, đường sắt, xây bến cảng, đập thủy điện...cầu, cống, nơi mô cũng có! Anh Minh hề!
- ÔNG MINH:** Ủ.. ừ ! nhưng cái đặc biệt hôm nay là cái gì đã, chú cứ vòng vo tam quốc mãi...

- ÔNG PHONG:** (*Giả vờ lật quyển sổ ...*) Ôi thôi em lại có lỗi với ông anh rồi (*Vội vàng đứng lên*) Để em về một loáng xin có mặt.
- CÔ HIỀN:** (*Từ nhà dưới đi lên*) Sao chú lại quên gì à! hay là cô ấy lại gọi về làm gì?
- ÔNG PHONG:** Không! không! chú về một chút thôi! chú sang ngay.
- ÔNG MINH:** (*Với con*) Con cứ để chú ấy về, đem cái đặc biệt sang đây, xem cái đặc biệt ấy nó thế nào. Mà bố thấy tin đặc biệt cứ khang khác sao ấy!
- CÔ HIỀN:** Bố à! Hôm nay thứ 7 mai chủ nhật, nhân bây giờ có 2 bố con, tuy tình cảm của bố và chú Phong con đã nghe bố kể rồi. Nhưng cũng chưa tường tận, hôm nay con muốn bố nói rõ hơn. Liệu có được không hả bố.
- ÔNG MINH:** Bố cảm ơn con! chuyện đời lính chiến, chuyện quá khứ thật nhiều ly kỳ, ai cảm thông thì bố mới nói, còn không thì (*Bỗng ngáp ngừng*)....
- CÔ HIỀN:** Bố kể về chú Phong cho rõ hơn đi!
- ÔNG MINH:** Con gái à! Bố không thích nói về đặc điểm nhân vật người khác đâu, Trời sinh ra mỗi người một số, giàu nghèo, sang hèn, khác nhau. Thế mới gọi là số phận...
- CÔ HIỀN:** Con xin lỗi bố! bố hiểu nhầm con rồi, là con chỉ cần bố nói đời riêng của chú ấy thôi! Chẳng hạn như vợ, con, rồi lại từ Hà Tĩnh mà lấy vợ ở quê nhà, mà chú ấy coi bố như anh em ruột không bằng...!
- ÔNG MINH:** Ừ ừ! Bố hiểu ra rồi! chuyện dài lắm! Bố chỉ nói ngắn gọn cho con rề hiểu, mai kia con tự tìm hiểu thêm..
- CÔ HIỀN:** Vâng ạ ! Bố chỉ cần nói những điều cơ bản thôi.
- ÔNG MINH:** Trả là thế này! chú Phong nhập ngũ sau, nhưng cũng vào Binh trạm với bố, khi đó bố làm lái xe của binh trạm cơ động thường xuyên. Ở với chú ấy ngót một năm. Đến cuối năm đó, bố không may bị thương, được chú Phong và cô y tá đưa về trạm quân y chăm sóc rất chu đáo..
- CÔ HIỀN:** Vậy cô y tá đó là ai? bố có nhớ không?
- ÔNG MINH:** Cô y tá ấy, để đó đã. Bố nói về chú Phong cái đã (*Dừng lại cảm động...*) Dịp đó máy bay địch bắn phá liên tục, từ binh trạm này sang binh trạm kia tắc nghẽn, không chi viện cho nhau được. Chú Phong và cô y tá phải đi bộ, lượn rừng sang trạm phía trong công tác nhiều ngày.
- CÔ HIỀN:** Thế khi đó bố đã đỡ vết thương chưa!

ÔNG MINH: Vết thương đã dần đỡ, nhưng 2 con mắt thì quá kém chỉ phân biệt mờ mờ mà thôi!

Cũng may khi đó (*nói đến đây Ông Minh bật khóc*)

CÔ HIỀN: (*Ngồi gần sát bên bố, vỗ vỗ nhẹ vào tay*) Con hiểu rồi chắc là đơn vị đi hết cả phải không bố.

ÔNG MINH: Không! không phải, vẫn còn đồng đội nhưng (*im lặng*)

Con ơi! con có biết không, khi cô y tá đó, có tên là Thùy Phương ấy, vào trạm trong, có gửi bố 1 cháu nhỏ, năm đó mới được hơn 3 tuổi.

CÔ HIỀN: (*Xúc động*) Thế rồi cháu đó!

ÔNG MINH: Khi chú Phong- cô Phương đi công tác, thì trạm có lệnh đưa 1 số thương binh, bệnh binh ra phía sau. Thế là không báo được cho cô - chú ấy. Vậy là cháu bé đó đi cùng bố ra Bắc, và...và...ở cùng bố trong các trạm điều dưỡng cho tới ngày bố xin về quê.

CÔ HIỀN: Vậy cô con gái nhỏ bé ấy, đi với bố giờ ra sao?

ÔNG MINH: Con hãy bình tĩnh! Để bố nói đoạn đó hôm nay cho thật rõ hơn! Cô bé đó chính là con bây giờ con, hiểu ... chưa!

(*Nói đoạn hai bố con ôm nhau cùng khóc*)

CÔ HIỀN: (*Nói trong nước mắt*) Con ! con vô cùng cảm ơn Bố!

Cảm ơn cô Phương- chú Phong...

ÔNG MINH: (*Vẻ trầm ngâm*) Con ơi ! con theo bố hết trạm điều dưỡng này, sang trạm điều dưỡng khác, bạn bè đồng đội xì xào, chắc ông này lòng thông, quan hệ lồi thối, có con nên đơn vị cho về...

(*Lại dùng bóp tay vào đầu*) Nhưng chuyện đời không phải thế đâu con ạ!

CÔ HIỀN: (*Ngơ ngác*) Thế này là thế nào hả bố!

ÔNG MINH: Cuối 1974 bất ngờ một hôm, bố gặp chú Phong, ở trạm điều dưỡng.. Mới đầu không thể nhận ra nhau, sau đó biết chắc là chú Phong rồi, bố đưa về nhà, gặp con, chú ấy mới biết là con, còn sống do đi cùng với bố..

Thế là! con có biết không? từ đó tình cảm cứ gắn bó như anh em.. Trong thời gian ở trạm, chú Phong được các cô gái ở làng mình, đến đó làm hộ lý, nuôi quân. Thế là từ tình thương, trở thành tình yêu nảy nở sâu nặng... Chú Phong báo cáo tổ chức, đơn vị đồng ý xây dựng gia đình với cô Lương tức bà Đào Thị Lương, mà con biết đó!.

CÔ HIỀN: *(Tràn đầy cảm xúc)* Đúng là ly kỳ. ôi kỷ niệm đẹp bố nhỉ

ÔNG MINH: Thời gian ở trạm sức khỏe ổn định, Bố xin về nhà, còn chú Phong có vợ được chính quyền cấp đất, hỗ trợ làm nhà, ngay trên quê vợ.. cũng từ đó mối quan hệ của bố với chú Phong càng thân thiết hơn!

CÔ HIỀN: Vâng ạ! Thế còn cô y tá ngày xưa? Rồi người cho con có mặt trên đời này, để bố được nuôi dạy cho tới hôm nay!

ÔNG MINH: Đây quả là ẩn số khó lý giải! mà bố đã tròn vui trong tám mình bao nhiêu năm nay rồi con gái ơi!

(Ông Minh - Cô Hiền còn đang im lặng suy nghĩ, bỗng ở ngoài cổng có giọng nữ gọi.)

BÀ LƯƠNG: Ông Minh ơi! Ông Minh à!

CÔ HIỀN: *(Từ trong nhà đi ra)* Ai đó.. à cô Lương đợi cháu tý chút

BÀ LƯƠNG: *(Đứng ngoài cổng)* Ôi... cô Hiền. Ông có nhà không?

CÔ HIỀN: *(Mở cổng)* cháu mời cô Lương- chú Phong và Bá vào nhà cháu, bố cháu đang ở nhà.

(Cả 3 người Phong- Lương - Phương cùng vào)

Cháu mời cô chú bà ngồi chơi.! để cháu gọi bố cháu.

(Cô Hiền đi xuống nhà dưới bà Phương qua sát...)

ÔNG MINH: *(Từ nhà dưới chậm chạp đi lên)* ..Tôi Minh chột đây, xin chào anh em đến chơi!

BÀ LƯƠNG: Vợ chồng em, hôm nay đưa đến cho ông anh, một vị khách quý, đến thăm anh đây.

ÔNG MINH: Khách quý! khách nào cũng quý hết.

(Gọi Hiền...) Hiền ơi...

ÔNG PHONG: Thôi khỏi! Việc ni em mần được hết!

Cũng tại đây, hôm nay em xin phép thay đổi cách xưng - hô, cho tình cảm, gọi Anh- xưng Em Anh Minh à!

ÔNG MINH: Xưng hô là hình thức, cốt từ trong cái bụng mà thôi!

CÔ HIỀN: *(Từ nhà dưới lên)* Cháu xin mời cô, chú - Bà uống nước và nói chuyện với bố cháu.

Để cháu xin thưa chuyện...

ÔNG PHONG: Ấy ấy! cái việc ni, là việc của cô chú, sẽ dần dần trao đổi, với lại để bố Minh đỡ phần đột ngột, lại tụt... cảm xúc

ÔNG MINH: Không sao? không sao? tôi đang sẵn sàng rồi!

ÔNG PHONG: *(Nhìn bao quát chung, đặt tay lên vai bà Phương)*

Đây... Tác phẩm đặc biệt, một tin đặc biệt, độc nhất vô nhị đây!

CÔ HIỀN: *(Nhìn bố tỏ ra ái ngại)* Chú đi thẳng vấn đề đi chú đừng làm cho cháu sốt ruột.

ÔNG PHONG: Chuyện có đầu có đuôi, cháu bình tĩnh!

(Nhìn về Ông Minh) Em xin nói với anh, cho đến bây giờ, Em mới thực hiện được ước mơ của anh, Em đã tìm được người mà anh vẫn nhắc, vẫn nhớ, vẫn mong...Bây giờ em xin giới thiệu người đó...

(Anh Phong nhìn bà Phương) Nào chị có ý kiến đi!

BÀ PHƯƠNG: *(Nghẹn ngào chậm rãi)* Em có lời xin chào anh Minh và cả nhà... Em là Thùy Phương tên đầy đủ của em là Phan Thùy Phương, quê ở Tỉnh Gia, Thanh Hóa.

Những năm 1968 em là y tá của bệnh viện 32 đường 559, rồi trạm 34 và vào sâu bên trong, sau 75 em xin chuyển ngành về nông trường, do bệnh tật, em phải nghỉ mất sức sớm.

(Dừng lại lau nước mắt) Thế rồi về quê, quê em vùng đồi thấp, nghèo khó lắm, một thân một mình bươn trải qua ngày.

(Dừng lại thốn thức...)

BÀ LƯƠNG: *(Vỗ về ...)* Chị cứ bình tĩnh...

ÔNG PHONG: *(Thêm vào)* Cũng do bom đạn, lại bị thương, sức ép mấy lần, đến chất độc, sốt rét, đầu trọc lóc, đau ốm thường xuyên là căn bệnh của lính trường sơn đó thôi!

ÔNG MINH: *(Vẫn im lặng nghe... bỗng hỏi)* Thế gia đình thì sao?

BÀ PHƯƠNG: Em cảm ơn anh Minh, bạn bè, gia đình ai cũng khuyên nhủ về tình cảm riêng tư, Nhưng anh và cả nhà ơi! Khi về đã luống tuổi, bệnh tình thường xuyên, có khỏe đâu?

Còn một nỗi da cam, da quýt như 1 vài trường hợp... Em sợ lắm!.. nên..!

(Bà Phương ôm lấy bà Lương tức tưởi)

ÔNG MINH: Tôi hiểu... tôi hiểu và rất thông cảm!

Bà Phương ạ! hôm nay với tôi là một chuyện quá ly kỳ, không ngờ lại có được, Trước hết phải xin cảm ơn bà, cảm ơn vợ chồng chú Phong... đã có công tìm kiếm và đưa bà về tận nhà tôi.

Thật là tôi không lấy gì trả công cho chú được!

ÔNG PHONG: *(Về xúc động..)* Anh Minh ơi! em mần theo mệnh lệnh trái tim, mần thay anh, để thực hiện được ước mơ lớn của đời mình mà Anh.

ÔNG MINH: Tại nhà tôi hôm nay, có đầy đủ mọi người, Tôi xin nói rõ ràng, mà trước nay con gái tôi mới hiểu 1 phần, nay xin tường tận.

Hiền ơi! con chính là con đẻ của bà Phan Thùy Phương. Con mang họ Vũ, vì con đi theo bố từ cái ngày ở binh trạm trường sơn ấy.

Tôi nuôi, dạy, đến lúc đi học lấy họ Vũ tên Thúy Hiền...

BÀ PHƯƠNG: *(Đứng lên khẽ ôm ông Minh)* Em cảm ơn anh, Em không biết đến bao giờ mới trả được hết ơn này.

CÔ HIỀN: *(Ôm lấy ông Minh)* Con qua là khó hiểu!

ÔNG PHONG: *(Nhìn ông Minh và cô Hiền)* Có chi mà khó hiểu!

ÔNG MINH: *(Đứng lên phân trần)* Về phần tôi, Tôi đã tâm sự với chú Phong từ lâu, cũng do bị thương, bệnh tình, sức khỏe, nên tôi quyết định ở vậy mà nuôi con. Vì tôi có con Hiền nên trảm điều dưỡng cho tôi được về quê, Trong những năm cháu học cấp 3, nhiều và rất nhiều lần cháu năn nỉ, tôi xây dựng gia đình... Nhưng tôi đều khước từ khéo léo, Đến khi cháu vào đại học, còn ra điều kiện, nếu bố không lấy vợ, con sẽ thôi không đi học...

ÔNG PHONG: Em biết, Em biết, dịp đó em gặp cháu Hiền và cả bạn trai của cháu nữa, động viên. Bạn trai vào đại học quân sự, còn Hiền vào đại học nông nghiệp...

Mọi việc êm đềm, trôi chảy...

ÔNG MINH: Tôi xin nói thêm! cả nhà biết tôi làm sao tôi thuyết phục được con tôi.

Tôi nói: việc bố bố lo, việc con con lo, con còn phải lo cho tương lai phía trước của con kia kìa, Bố dù sao cũng cao tuổi rồi... Cả nhà ạ! nhiều cách lắm cháu mới yên tâm đi học đấy.

BÀ PHƯƠNG: *(Nghen ngào)* Em xin ngàn lần cảm ơn anh.

Không có anh thì giờ đây... Em mất tất cả!

ÔNG MINH: Lại nói bạn trai tin tưởng ngày ấy của con tôi và bây giờ là một sĩ quan quân đội, Con Hiền vào đại học nông nghiệp, Anh ấy theo nghiệp binh. Ra trường về tổ chức xây dựng gia đình.

(Dừng lại trầm ngâm)

Kể ra cũng kỳ, số của tôi hay thật, chàng rể lại là con của cựu chiến binh, nhưng kinh tế có phần khó khăn...suy nghĩ mãi tôi bàn với 2 cháu,thế là gia đình ông thông gia đồng ý cho cháu làm rể.

BÀ PHƯƠNG: *(Vẫn cảm động)* Cảm ơn anh nhiều nhiều!

ÔNG MINH: Giờ đây cháu Hiền công tác ở ủy ban xã nhà, chàng rể ở đơn vị trong tỉnh, 2 con của vợ chồng nó đang theo học Đại học.

BÀ PHƯƠNG: Cảm ơn anh. Bao năm nay , anh đã thay em nuôi dạy con, ăn học, lại xây dựng tổ ấm, lại còn lo cho các cháu học hành.

Thật là ngàn lần em xin cảm ơn !

ÔNG MINH: *(Đỡ bà Phương)* bà bình tĩnh... phải cương vị là bà, bà cũng xử sự như tôi thôi.

BÀ PHƯƠNG: Mọi chuyện ngọn ngành đã rõ. Em xin phép anh Minh, và cả nhà, cho em được gọi cháu Hiền là con. Và từ đây cháu Hiền coi, Em là mẹ ruột của nó...

ÔNG MINH: *(Rất xúc động)* Nhưng đối với con! Bố - cô chú Phong à! cho phép con hỏi lại bà Phương một vài câu...

ÔNG PHONG: *(Đến gần bên Hiền)* Hỏi chi rứa hả cháu.

ÔNG MINH: Chú Phong - cứ yên tâm, để cháu nó hỏi.

CÔ HIỀN: Con thưa Bố! Thưa cả nhà và bà Phương.

Xin hỏi chiến tranh đã lùi xa bao nhiêu năm rồi! Mà nay bà mới tìm đến đây!

Điều thứ 2: Đây mới là việc quan trọng, vậy tôi xin hỏi bà: Bố đẻ của tôi bây giờ ở đâu! còn hay...

(Bỗng cô Hiền òa khóc cả nhà trầm lắng)

BÀ PHƯƠNG: *(Nói nghẹn ngào)* Trước... trước hết.. Bà xin cảm ơn cháu, dám nói thẳng, nói thật..

Bà cũng xin nói thẳng, mà rất thật cơ đấy.

Đúng là chiến tranh đã đi qua hơn 40 năm, do nhu cầu cuộc sống, do sức khỏe, do hoàn cảnh kinh tế, do thư từ thất lạc, lại chưa rõ địa chỉ của nhau, chỉ nhớ mang máng là tỉnh, hoặc huyện mà thôi nên không có cách nào tìm được...

Cũng nhiều khi nghĩ đại, do chiến tranh quá ác liệt, nên không rõ việc còn mất ra sao.

Đó là một lý do: Xin anh Minh, cháu Hiền và cả nhà thông cảm cho em.

ÔNG PHONG: Ôi quá đúng là 1 ngày đặc biệt!

ÔNG MINH: Còn điều thứ 2, thôi thì bà trình bày nốt đi.

BÀ PHƯƠNG: Em thưa anh! Được anh thông cảm, em thấy nhẹ lòng, hả dạ, mong cháu hiền hiểu cho.

Điều thứ 2 mới là điều mà em canh cánh trong lòng , ngay từ khi còn ở bệnh viện 32.

Khi ấy anh lính xé T.S1 bị thương trước lần anh mình bị thương, cũng điều trị ở viện, do được chăm sóc chu đáo, nhiệt tình. Vết thương lành, anh ấy đem lòng trộm nhớ , thầm yêu...

Thế là chúng em đã đi quá phạm vi...

(Bà Phương lại nức nở)

ÔNG PHONG: Thế là đã đầy đủ cả nhà hè.

ÔNG MINH: Chưa ...chưa!

BÀ PHƯƠNG: Vâng ạ- . Em hiền, sau những năm 72 em được chuyển vào viện trong, vẫn chăm chăm tìm nguồn tin, anh lái xe TS1.

Được đồng đội cho biết anh ấy đã hy sinh... Thế mới đau lòng không!

Cũng từ đó, Em ôm trong lòng 2 mối lo lớn mà không sao gỡ nổi...

Hôm nay! Tại nhà anh Minh, Em xin mọi người thông cảm cho em, và cũng đừng nói gì tới vết thương lòng đau khổ này..

BÀ PHƯƠNG: Anh Minh ơi! dịp đó địch đánh phá ác liệt, Em cứ chờ, cứ đợi. Đồng thời con em cũng được ra đời, ngay dưới căn hầm, mà bên trên vẫn ầm ầm bom đạn...

ÔNG MINH: *(Cầm tay bà Phương bịn rịn)* Thôi! thôi một quá khứ đẹp, hào hùng. Tôi, bà ,cô chú Phong và cả con tôi, ta cùng nâng niu quý trọng.

CÔ HIỀN: Bây giờ con càng hiểu sâu sắc hơn. Tất cả chỉ vì chiến tranh mà thôi. Nếu không có chiến tranh, thì đâu có bao chuyện ly kỳ, đơn cử như hôm nay.

ÔNG MINH: *(Cầm tay 2 người Phương - Hiền)* Tôi ...và chúng ta tồn tại đang tồn tại, mà chúng ta đã từng phải đối mặt với chiến tranh phũ phàng. Nhưng ... chúng ta đã chiến thắng. Chúng ta đã, đang sống bên nhau bằng trái tim biết yêu thương, biết cảm thông và tràn đầy độ lượng , để đi tiếp chặng đường.

BÀ PHƯƠNG: Em cảm ơn cô chú Phong. Em cảm ơn Anh cho em gặp được con, mà bao năm xa cách.

CÔ HIỀN: Con cảm ơn bố, thế là từ nay chở đi con đã có mẹ Phương của con, mà mẹ đã tìm kiếm bấy nay.

Con xin cảm ơn bố! Thế mới biết câu nói

“Công sinh không bằng công dưỡng “ để con có cả hai

ÔNG MINH: Tôi xin tuyên bố! Kể từ nay con Hiền được gọi bà Phương là mẹ. Bà Phương có con gái là Vũ Thúy Hiền. và tôi là... (*Bỗng dừng lại*)

ÔNG PHONG: Vợ chồng em nhất trí! Còn Anh Minh sẽ là đệ nhất phu quân, của bà Phương

ÔNG MINH: Vậy hôm nay có vợ chồng chú Phong đã chủ động cùng bố con tôi tổ chức liên hoan, mừng cho sự gặp mặt này. Đồng thời tôi và chúng ta sẽ chọn 1 ngày đẹp cùng vào Thanh Hóa.

CÔ HIỀN: Vào xứ Thanh. Xem gia cảnh, con xin làm cô mai cho Bố Minh và mẹ Phương.
(*Tất cả cùng vỗ tay*)

ÔNG MINH: Nào xin mời nâng cốc. Mừng ngày đoàn tụ!

HẠ MẠN